

Linda Sádlová o zranění bez ochranných brýlí

V tomto článku bych chtěla vyprávět svůj příběh a tím trochu apelovat na všechny hráčky lakrosu, aby nepodceňovaly prevenci a aby si uvědomily, že lakros může být nejen nádherná kolektivní hra. Hraju skoro deset let, nejprve v bráně, pak v obraně. Takže se snažím předvídat možné situace a útoky a důsledně hlídat bránu. Za tu dobu již vím, čemu se vyhnout, abych nepřišla k úrazu. Hra je mnohdy čitelná a jasná. Jenže pak přijde jedna vteřina, kdy je opak pravdou a všechny zkušenosti jsou ta tam...

V roce 2008 v červnu jsme jeli s týmem na turnaj Berlin Open. Je to vyhlášený turnaj, kde většinou tým získá super zkušenosti díky možnosti hrát se zahraničními týmy. Tento turnaj se nám dařilo a hráli jsme dobře. Víkend jsme si užívali o to víc, že bylo sluníčko. V neděli, při našem posledním zápase s Rakouskem, ani už nevím, o které místo to bylo :o)... Hrály jsme celkem vyrovnaný zápas a najednou byl tah na naši bránu. Situace víc než jasná... Při přenosu byla hra zastavena kvůli faulu a zůstaly jsme před úrovni "patnáctky" v situaci dvě na dvě. Já jsem organizovala obranu, a protože jsem hlasitá, byla jsem si jistá, že hráčka stojící asi 4 m přede mnou o mně ví. I kdyby mě neviděla, určitě by mě slyšela, navíc situace nebyla střelecká... :o) Rozhodčí zapískala a míček ihned letěl té, která stála přede mnou. Ta tolik chtěla dát gól, že se nepodívala a pouze střílela směrem a rychlost, neboli vystřelila z první... teď se směju a úplně to vidím jako v Matrixu, jak tam letí ty kulky a oni se vyhýbají... Vypadá to opravdu stejně. Akorát je ten míček o malinko větší a když se nevyhnete, je pak najednou tma.

No, abych pravdu řekla, měla jsem obr štěstí a ochránili mě všichni andílci. Víím, že jsem ležela na zemi a vydýchávala tupou bolest. Hned tam byla sanitka a tak jsem si oddechla. Ale jen do chvíle, než mi nadzvedli hlavu a podívali se. (Já to naštěstí dost dlouho neviděla:o). Pak začali zběsile někde volat a vykřikovat a dali mi led a naložili mě do sanitky. Ta mě odvezla před stadion, kde už čekala jiná sanitka. Taková ta velká. Naložili mě tam a napojovali na všechny možný přístroje a chtěli, abych mluvila, ale já ne. Jen jsem si v duchu opakovala:"Bože, hlavně ať vidím, hlavně ať vidím... hlavně ať vidím...já vidím" Je zajímavé, v jakých chvílích na Boha myslíme, já jsem ateista... :o) Sanitka jela rychlostí světla a děsně houkala. To vám v tu chvíli opravdu nepřidá - opravdu jsem se moc bála. V nemocnici mi udělali CT snímky hlavy ze všech stran a vzali mě na oční. Tam byla moc hodná paní a trpělivá. Dala mi takový strojek do otoku, zhruba tam, kde dřív bylo oko. Začala to v púlce odtahovat, aby otevřela oko a podívala se na něj. Když kukadlo otevřela, začala jsem se smát a byla nejšťastnější člověk pod sluncem. Zjistila jsem, že vidím :o) Pak už mi jen řekli, otřes mozku a zlomená kost pod okem. Že jsem měla štěstí a stihla se natočit klenbou oka na míček. Kost zlomená tak dobře, že se nemusí ani operovat. Takže vlastně to pak bylo už jen dobré... Pro hráčky to muselo být mnohem horší. Je hodně nepříjemné, když slyšíte ten zvuk a vidíte, co vidíte. A uvědomíte si, s čím vlastně hrajeme :o) Zápas jsme nakonec vyhrály, byla jsem moc ráda. Krvavé oko pěkně všechny děsilo, modřiny jsem měla přes celý obličej, jako živá čarodějka. Kost se léčila ještě asi tři měsíce a dodnes to občas cítím, oko něco zůstalo dodnes, většina se již zahojila. Jakoby mi to připomínalo, že ten Berlín, co se to stalo, jsem si zrovna ochranné lakrosové brýle chtěla koupit, ale neměli je.